

[Poulsgaard]

land, skulle jeg selv betale en taxa eller en ambulance, så hun kunne blive kørt derover. Men hun kunne godt blive indlagt på Holstebro sygehus, og når hun så var gennem alle disse formaliteter med skemaer, der skulle udfyldes, og skidt og møg, kunne Holstebro sygehus sende hende til Vestsjælland, og så kostede det ikke mig en krone. Det var min datter, det drejede sig om. Jeg valgte at sende hende til Vestsjælland direkte.

Danmark er ikke større, end at det er fuldstændig vanvittigt med de dér bopælskrav. Der kan godt være forældre, der har børn boende i den anden ende af landet, der gerne vil indlægges på et sygehus i Hjørring i stedet for i Roskilde – eller modsat. Hvorfor i himmelens navn kan danske borgere ikke selv bestemme, hvilket hospital de vil indlægges på, i stedet for at nogle snævre amtsgrænser skal være afgørende, bare for at amtspolitikere og amtsebedsmænd skal have noget at lave? Det er i hvert fald sådan noget, som virker fuldstændig barokt.

Det er klart, at når man får et lovforslag som dette forelagt, hvor der er så mange ting i én pærevælling, er der ting, som man godt kan støtte, og vi er også enige i, at kvinden skal have lov til at vælge, hvor hun vil føde, så den del af lovforslaget vil vi støtte, men vi vil som sagt ikke støtte, at det er amterne, der skal til at bestemme sygehusvæsenet.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg bliver nødt til at sige til hr. Poulsgaard, at dette er faktisk et forenklingsforslag, og det synes jeg måtte glæde hr. Poulsgaard. Det vil også være tidsbesparende både for indenrigsministeriet og for amtskommunerne.

Jeg skal vende tilbage til hr. Poulsgaards indlæg, men ellers sige tak for den forholdsvis velvillige behandling, som forslaget har fået her ved første behandling. Jeg er ganske sikker på, at nogle af de spørgsmålstegn, der er blevet sat i nogle af ordførertalerne, vil vi have mulighed for at klare under udvalgsarbejdet, sådan at man kan blive klar over, at der faktisk er tale om forenkling og samtidig en rimelig ansvarsplacering med dette lovforslag.

Når vi har fremsat dette forslag, er det jo et led i regeringens forenklingsarbejde vedrørende planlægningen. Det har, siden jeg tråd-

te til, undret og irriteret mig, at ministeren har en sådan beføjelse til at godkende noget, der planlægges og besluttet lokalt. Det er noget, som amtskommunerne må tage ansvaret for politisk, og som de også økonomisk må tage ansvaret for. Ikke desto mindre er det altså ministeren, der skal godkende.

Vi ved alle, at sygehusplaner interesserer fantastisk mange mennesker lokalt. Mennesker interesserer sig meget for, om der skal bygges nyt, hvor det skal bygges, hvad der skal bygges, hvordan strukturen skal være osv.

Mange steder har diskussionerne været meget heftige, og nogle steder er der kommet en god dialog ud af det, andre steder har der måske været lidt flere kurrer på tråden, men dette forslag skulle forhåbentlig lægge op til en bedre dialog mellem amtsrådene og de lokale borgere.

Jeg synes nemlig, det er både dejligt og rigtigt, hvis amtsrådene og borgerne i højere grad diskuterede disse spørgsmål, men det er ikke rigtigt, at hele baduljen, når den er vedtaget i amtsrådet, efter at der måske slidsomt er opnået et politisk flertal, som har dannet basis for en vedtagelse i amtsrådet, skal glide ind til indenrigsministerens godkendelse, for i virkeligheden begynder så hele debatten igen. Nu har man taget en politisk beslutning, og så er det altså ministeren, der skal overveje den. De, der ikke helt har fået deres vilje igennem i den lokale debat, øjner så morgenrøde og kommer og klager deres nød til ministeren, men sådan som institutionen er – for ministeren har faktisk ikke ret meget at gøre – bliver de oftest skuffede, fordi de troede, at nu var der håb igen. De, der traf beslutningen, skubber så let ansvaret for eventuelle upopulære beslutninger fra sig over på ministeren, og så var det måske interessant at vide: hvad kan ministeren faktisk gøre ved en sådan godkendelse? Ikke ret meget – og slet ikke, hvis man gerne vil respektere, at dette er en sag, hvor ansvaret for beslutningerne skal tages lokalt derude, hvor dialogen kan være mellem borgerne og amtsrådet. Derfor ligger dette forslag her. Reelt har ministeren altså ingen mulighed for at lave noget om. Det vil sige, at ministeren, han eller hun, bliver et gummistempel. Så er det en urimelig ordning, som kun kan forsinke de løbende tilpasninger i tilrettelæggelsen af sygehusvæsenet. Det er i amtskommuner-